

PAKITU

—Sabeu, noies? La meva sogra m'ha clavat un escàndol perquè torno a tenir la dona embrassada.
—Ves quina culpa hi tens tu, oi?

Aquest número ha sigut passat
per la cènsura militar.
AUTORIZADA SA LLIURE CIRCULACIÓ

TEATRE COMIC
Companyia Rojas - Caparó
DON JUAN TENORIO I
EL NUEVO TENORIO

TEATRE APOLO
GRAN COMPANYIA GIBERT
Exit de Les Reyes de la Neurastenia — Aviati:
El pueblo en palacio - De Madrid al Páralelo
Preus barafissims

ROYAL CONCERT
Grandiós èxit de Luisa de Lorena
Pepita Mijares i Lina Valeri

TEATRO NOVEDADES
(Circo ecuestre)
Grandes funciones todos los días tarde y noche
Éxito grande de RASTELLI. Covenes troupe Les
Dewers Cada semana nuevos debuts

Demaneu
VODEVILS PAPITESCS
Preu: 50 ctms. ex.
De venda en la nostra Administració.

TEATRE ESPANYOL
Companyia SANTPERE - BERGES
Exit grandios de La senyoreta mama
i A les sis. . . . Cu-Cut

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Comfort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

SASTRERIA LONDON

Para señoras y caballeros
Traje por 6 ptas.
solamente. Soliciten condiciones y
detalles hoy mismo.
Para señora, caballero y niños, he-
churas de trajes desde 50 ptas. Se ad-
miten géneros del cliente.
Se vuelven con toda perfección
trajes o abrigos.

Balmes, 6, entresuelo, 1.ª

ALQUILER DE MUEBLES CAMERA SEVIBLANA

Paseo de Gracia, 101, (Rosellón)

MONTE BAR

(Antes Bombilla)

Sant Pau 75

Telèfon 4870 A.

(De 2 a 4, escudella de pagès)

SOMBRERERIA

Casa Rais

LIBRERIA, 2, 2 (BAJADA CARCEL)

Telèfon 2467 A
CENTRAL SALLERON, 50 m. 54
360Y4.6 (10)

Per espellides que porteu les sabates vos les deixarem com si
acabessiu de comprar-les. Encara que surtin els dits, hi falti sola, i
fassin «gòndola», itindreu sabates noves. Espeterrant perfecció en
las soles de goma. S' adoba lo inadobable, depressa acomodo i
portat a casa. **"RAPID"**

Carrer Nou de Sant Francesc, 23

(prop de la Rambla)

Telèfon 2467 A

BARCELONA

Sabateria "A la Parisienne"

Comte del Assalt, 17

Calçat de color per a home, cosit a mà des de 19 Ptes.

Sabates xarolina per a senyora des de 16 Ptes.

DEPILATORIO BORRELL

*Sin
molestia, quita
el pelo o vello y
mata la raíz sin
irritar el cutis.*

A. BORRELL

Asalto 52 - Barcelona
y en todas las perfumerias.

*Se remite discretamente por correo
certificado, anticipando 4'50 Dts
en sellos etc*

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2763 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3.—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

MALGRAT el que diuen els tractats de Geografia i les guies de ferrocarrils, sempre hi ha hagut dues Barcelones dintre del perímetre de la nostra dolça i mai prou lloada ciutat. Han estat i són, com si diguéssim, l'olla gran dintre la xica, o viceversa, sense que amb aqueixa comparança ens volgüem referir a la Barceloneta.

No; la Barceloneta, per nosaltres, és ultramar, i no té res que veure amb el continent europeu del qual en venim a ésser la cua.

Les dues Barcelones, ben distintes, i fins antagoniques, en les seves manifestacions, que es miren l'una a l'altra de cua d'ull, són la Barcelona de dia i la Barcelona de nit. La Barcelona dels *campos, fábricas y talleres*, que deia en Kropotkin, i la Barcelona dels *soupers-tangos*, dels cabrits i de «Villa-Rosa». La Barcelona d'en Pere Corominas i d'en «Conde, Puerto y C.^a», i la Barcelona del «Nano de la Buena Sombra», de la Carlota i d'en Vilumara.

La Barcelona de dia està plena de raspes amb cistells; de soldats; de senyors Canons que porten sabates de simolsa i llegeixen *La Vanguardia*; de dependents del comerç i de la indústria, que fan barrila en Esperanto i que no saben anar enlloc més que a can Prim; d'*obreros conscientes* que beuen «Calisay» per donar-se importància; de dependents de sabateria que fan ulleres perquè enyoren la lluna en un cove, i d'òptics que també fan ulleres per guanyar-se la vida.

La Barcelona de nit té una altra fauna no menys pintoresca; és la dels cambrers que es fan retirar per una cupletista; la dels estudiants que cursen gramàtica parda i s'aficionen al francès; la de les tanguistes que porten diners a la Caixa d'Estalvis; la dels que no han tastat mai més aigua que la de Valls i la de Cazalla de la Sierra; la dels còmics que juguen a Sindicats per poguer fer el salt a la dona; la dels clients del doctor Gallego; la de les nenes compreses dintre del període de la segona lactància; la de la «Mo-yos» i en Benedicto; la dels *croupiers*, que quan estan a la *sopa* diuen mal del Govern; la dels porros farcits de cafè amb llet, que tant se'ls en dona ensenyar la cara com... la creu; la de les que porten el *gordo* i estan més flaques que un escuradents, i la de molts altres que, com els *serenos* i els vigilants, troben que l'anar de nit és el corrido.

Quan aquestes dues Barcelones, que no es poden veure, que es tenen *tirria*, es topen per la Rambla cap a la matinada, canvien una mirada d'odi que és com l'encreuament de dues espases adversàries, i cada una segueix el seu camí dient pestes de l'altra.

Es per això que ens sembla una mica difícil aconseguir el que es proposa el governador senyor Llussader amb les mesures darrerament dictades per acabar amb els noctàmbuls de Barcelona; més ben dit: amb la Barcelona de nit.

Perquè això, i no altra cosa, significa el tancament de concerts, cabarets, bars, etc., a les dues de la matinada; hora en què començava la barrila clàssica en molts d'aquests llocs.

Nosaltres, que ja som gent d'ordre incorporats totalment a l'ola regeneradora, i que fins ens creiem en el deure de defensar la pau, la tranquil·litat i els bons aliments, hem de manifestar que, precisament en nom de tots aquests principis, no ens acaba de satisfer la nova orientació.

Això, senyors, pot dur-nos fatals conseqüències a la gent de bé, perquè significa la fusió d'aquelles dues Barcelones antagoniques, que és, com si diguéssim, volguer fondre l'aigua i el foc, la llum i la foscor, l'àngel i el dimoni, etc., etc.

Perquè a tota aqueixa Barcelona noctàmbula i pecadora, si la treuen de casa que és la nit, quin remei li quedarà que anar-se'n a viure a ple sol, o sia al dia?

Si això no s'arregla, veurem anar a plaça a les vuit del matí a les tanguistes i a les ballarines, fent mal d'ulls a les dones de sa casa, que mentre no les han vistes s'han guardat de fer-se manicura, per allò de què «Ulls que no veuen...».

A lo millor, ens trobarem un *croupier* que va a missa d'onze i que llegeix el *Brusi*, amb greu perill pel bon nom de l'autèntic senyor Esteve, que fins ara monopolitzava els bons costums.

I tants altres casos estraferals a què donarà lloc la barreja, fins al moment en què vingui una confusió anàrquica de les dues Barcelones, en detriment de l'honesta i ben reputada, car ja és sabut que quan en un mateix cove s'hi fiquen pomes bones i pomes dolentes, totes acaben per macar-se, puix la força del mal és més poderosa que la de cent camàlics.

Heu's aquí el perill que nosaltres assenyalem per instint de conservació; perquè ens esgarrifa només el pensar que tot el que aquella gentota feien a la nit ho vulguin ara fer de dia i entremig de nosaltres, que, com a gent mancada de tota malícia, no ens quedaria altre remei que aguantar la capa.

VUITS I NOUS

Això no és viure. Avui, el tenir una fortuneta és una veritable desgràcia. Ultra el perill clàssic que corre tot home amb pasta, com és el perill d'«anar a menos», avui corre el de què rebí una morma en forma de R. D. entremig de l'abundor de mides de tota mena que surten a la *Gasetla*.

Nosaltres tenim un amic que és amo de sis cases, accionista de sis companyies i director de sis empreses. Per quelcom es diu *Francesc de Sis*.

Doncs, bé; l'home està amb un esglai, que no l'hi treuen ni els dramons d'en Rojás, que és lo més divertit que coneixem.

L'altra nit, el seu fill se'l vegé entrar a sa cambra, tot esgrogueït...

—Què et passa, papà?

—Que em pendran les

cases, fill meu! Acabo de somniar un bou!

El bon senyor va interpretar malament el *Libro de los Sueños*.

La seva dona li fa el salt.

...

L'altre dia ens va visitar en Parcerisses. Estava trist, abatut, capficat, com aquell que sap que l'hi fregeixen i no té resignació...

—Què et passa, noi gran?

—Estic passant un tràngol! No sé pas què fer, com hi ha món!

—I això?

—Aquest decret que obliga a declarar el sucre que es té, em té trasbalçat.

—Però, què hi tens que veure, tu?

—Ai, bona nina!

Que no ho sabeu que sóc diabètic?

I es quedà més ensopit que en Santamaria al sapiguer la fatal nueva.

Dies passats portava el diari que el vigilant d'un carrer de Sans va eixampar a un jove que baixava al carrer per un balcó. Mal fet. Vostès han arribat mai a comprendre lo sagrat que deu ésser l'home que guilla pel balcó? De primer antuvi, no és un home vulgar. Ni en Marial, ni en Martorell de l'Exposició, ni en Nualart, hi baixaran mai per un balcó, com no se'ls calí foc a casa. L'home que davalla per un balcó és, segurament, un galant home, que vol evitar un disgust a ella i trenca-dissa de vajilla. O és un conspirador, cosa que sempre fa tropa. O bé un *pispa*, ofici, avui dia, que no gosa a fer tot-hom.

Mal fet, vigilant, mal fet. Pensa que la Societat de les Nacions pensa ara tot justament en reglamentar les vies aèries.

...

D'aquí uns anys, es morirà un bon senyor i empendrà el camí del cel. Allí dalt, l'amo, li preguntarà de què havia fet en aquest món, i ell, amb aquella bona fe, li respondrà:

—Vaig ésser regidor de Barcelona...

—I tens barra per venir aquí? Au, fora! Aquí no n'hi ha, de regidors... Ah! Però ara hi caic! Tu deus ésser d'aquells del *bombo*, oi?

—No, Senyor, no! Elegit pel districte onzé! Tres mil vots, ja l'hi diré...

—Doncs, no passes...

I l'ex-regidor s'embravará publicant una carta en els diaris, demanant que s'obri una informació i dient que ell era bon minyó i que eren els altres els que feien moros...

CONTES INSTANTANIS

—Què: t'ha rebut bé el marit de la teva fulana?

—Sí. Mira, ha volgut fer-me menjar...

—Com que no sap res, el pobre! I t'ha donat brenar?

—No. Dic que ha volgut fer-me menjar per un gos. Ho sap tot.

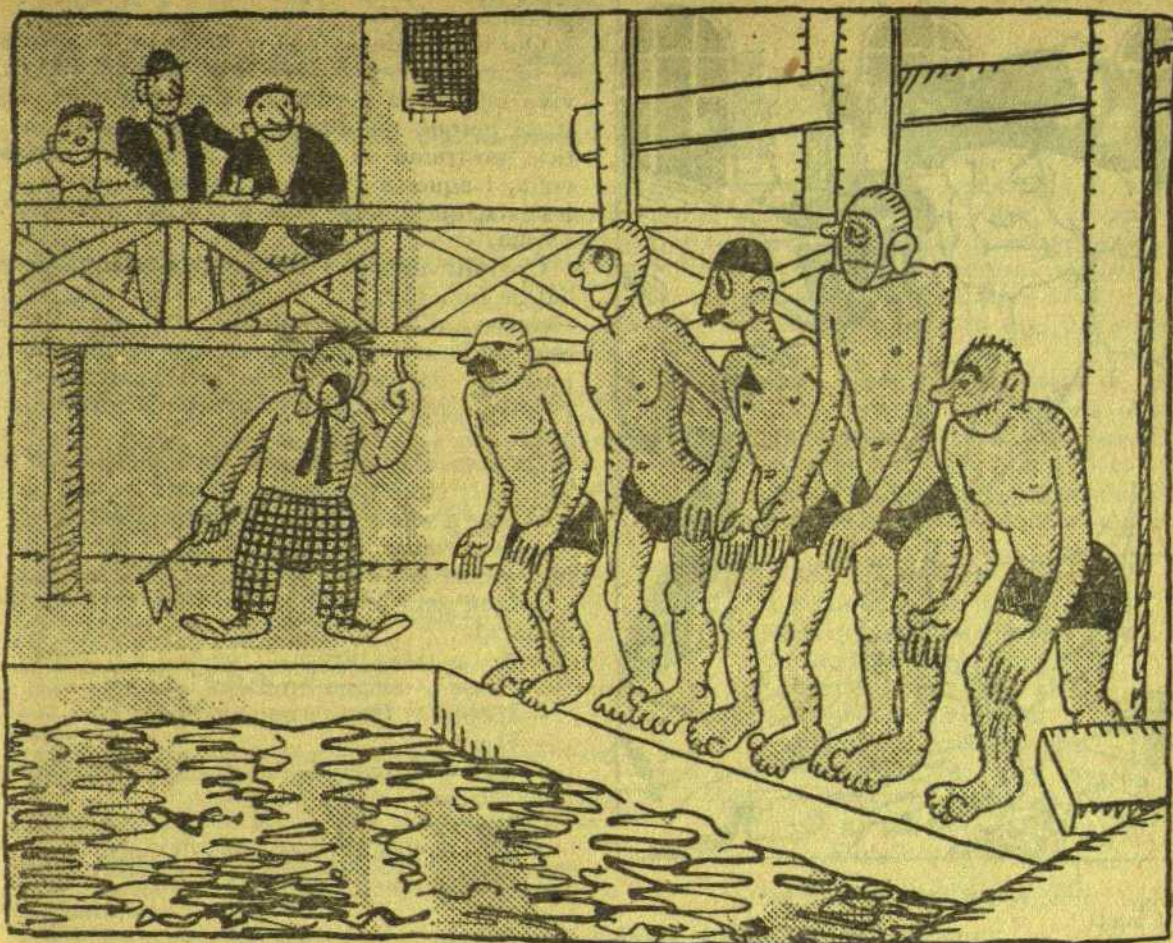
—Senyora, permeti'm que li obri el meu cor: l'estimo!...

—I ara, desvergonyit! No sap que sóc casada?

—Sí..., però... em creia..., com que tots els balls els ha volgut ballar amb mi!

—Es que el meu espòs no sap ballar, i perquè no tingui gelos escolleixo el ballador més lleig...

—Ah!

L'entrenador.—No penseu mai en què podeu perdre. Al revés: penseu en un bon record...

El nedador.—(Pensaré en quan la Carmeta em va deixar fer un petó...)

ANIMALADES SUPERFINES

(Recollides per Pau Pou Pi, «cabo» de serenos)

«...suspiró sin perder el aplomo.»

De la novel·la *Arte y Amor*, de J. Serrano.

«El pobre perro no decía nada aunque le pegaran.»

De *La vida de un pobre*, de T. Tarrago.

«El malhechor dejó escapar un juramento y el cuchillo.»

De *La tour noire*, de J. Pichat.

«...a caballo sobre un asno...»

De *A. B. C.*

«Las bombas se personaron en el lugar del suceso.»

De *Las Noticias*.

«Su sombrero no tenía forma humana.»

De *La hija del ajusticiado*.

«Varias veces había tenido que prodigar sus cuidados a individuos que habían muerto de repente...»

De *Pasteur y los médicos*.

«En uno de los bolsillos del muerto se encontró un reloj parado, que señalaba las once de la noche.

D'en Ponson du Terrail.

«¡ Ah !, exclamó el vizconde en portugués...»

Del mateix.

«El marqués se paseaba leyendo el periódico, con las manos cruzadas en la espalda...»

Del mateix.

«Y tu madre, aunque impedida, la pobre te quiere tanto !

D'en Camprodón.

«I els serens, vinga tocar pits...»

D'aquell *Poble Català*.

«El cadáver se levantó, dejó pasar a la señora y cayó muerto.»

D'El *Día Gráfico*.

«...y murió un burro que iba uncido al carrito. El infeliz rumiante...»

D'El *Diluvio*.

«...a los brindis habló M. Toast...»

De l'Agència Americana.

Aniran seguint un altre dia.

—Aquí on me veu, sóc una dona de món.
—I ara!
—Sí. He corregut l'Europa, l'Àsia, l'Àfrica, l'Amèrica...
—Ah!

CONTE MENORQUI

LA CONFESSIÓ D'EN BEP DE L'ESTAI

(DE N'ANGEL RUIZ I PABLO)

EN Bep de l'Estai havia navegat trenta anys per totes les mars del món, passant per tots els graus de la marineria: primer, vailet de barca; després, proer, venedor; en el servei del rei, gabier; en fi, de tot: estivador, timoner, fins a nostramo.

Home de bons costums, més llarg de fets que de paraules, i aquestes tan poques que si com a mostra de concisió i energia dignes d'escriure-les, ben segur que totes juntes no arribarien a omplir una plana.

Fet el bossot—uns quatre mil duros,—es va retirar, és a dir, va tornar a casa seva disposat a descansar prop de ses germanes, una fadrina i l'altra vídua. Però el descansar per poc li costa la vida: es va marejar tant en terra i li va agafar tanta enyorança de la mar, que li van haver de

comprar un bot a tota pressa i deixar-lo anar a pescar tot el dia.

Qui li va endevinar sa malaltia i li va proposar el remei va ésser la seva neboda, una noia molt viva filla de sa germana vídua. Segui per això, sigui perquè tot d'una li va ésser molt simpàtica, nostramo en Bep feia lo que sa nebodeta volia, i aquesta va voler, instruïda per sa mare i sa tia, que l'oncle anés a complir amb la Parròquia.

Complir amb la Parròquia! Vet aquí un embat de fora com no n'havia passat altre. No se'n recordava d'haver-hi complert mai. Bé va donar fons amb ses dues àncores, bé va reforçar ses amarres; de res li va valer; el corrent se l'emportava i aquell diable de mossa va sortir amb la seva.

Se'n va al confessorari, ben instruït de com ho fan, i es troba amb el Pare Llorenç, un senyor que a seriós no el guanyava ningú.

—Digueu, germà: quant temps fa que no us heu confessat?

—Una gran brandada d'en Bep, tos i una altra brandada.

—Bé, germà, digueu. Què fa? Un any?

—Hissa!—respon en Bep.

—Hissa?... Que és que en fa dos?

—Hissa!

—Ah! Ja ho veig!—va dir el Pare Llorenç.—Deu fer cinc anys...

—Hissa!

—Encara hem d'hissar més? Doncs, deu anys.

—Hissa!

—Vint?

—Hissa!

—Tota la vida?

—Amarra!

Amb aquest introit, el Pare Llorenç va compondre quin peix tenia a la pesquera, i així com va poder li va fer baldeig general de tot el casc, i quan van ésser a la penitència, el Pare Llorenç es va recordar de qui era i li va dir senzillament:

—En penitència d'aquesta confessió resareu tres parenostres cada dia.

Nostramo en Bep es va alçar molt satisfet, però encara no havia donat tres passes, torna enrera i demana al Pare Llorenç:

—Bé, tres parenostres cada dia. I quant de temps?

Brandada del Pare Llorenç.

—Què: una setmana?

—Hissa!—va respondre el capellà.

—Un mes?

—Hissa!

—Un any?

—Hissa!

En Bep de l'Estai va veure el joc mal parat, i com que era home de parlar poc, va tallar curt i li demanà:

—Tota la vida?

I el Pare Llorenç, fent la mitja rialleta, li va dir, sense mostrar enfado, però ben en sec:

—Amarra!

O CINQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

Ens havíem fet el propòsit de deixar el cinisme fins la vinguda del fred, que és l'agent cinègic per excel·lència; a més a més, nosaltres, encara que no ens estigui bé dir-ho, tenim xicota, i, com vostès comprendran, ara no podem anar amb ella a veure pel·lícules i que després ens costi un grapat de mils pessetes (a cinquanta per infracció) la broma.

Pero estem una mica desorientats, i aquesta desorientació ha sigut la causa de la nostra desgràcia; sí, l'hecatombe del fàstic; la setmana passada vam anar al «Pathé» a veure «Maria del Carmen» creient trobar *bocatti di cardinali*, i haguérem d'empassar-nos una llauna més terrible que un concert d'ocarina. Es una cinta feta a Espanya, segons diuen, basant-se en la novel·la d'en Feliu i Codina, però que no té d'espanyol més que la sogra d'un dels personatges; les dones, sobretot, hauran estat en cinta potser, però no han estat mai ni a Port-Bou; sortosament, amb elles es pot dallonses... i riure, que amb els homes no es pot fer més que lo segon; surt un alcalde amb el mateix trajo històric del de Mòstoles i quatre guàrdies civils que fan entrar ganes d'ésser bandoler; per l'uniforme recorden als carabinieri de «Los Calabreses».

En fi, que, salvant la complicitat innocent d'en Feliu i Codina, n'hi ha per fer un *extravio*.

En canvi, «La Bohème», per la Jacobini, que feien al «Salón Cataluña», és una cosa que agrada i fa sentir; fa sentir unes ganes horribles de cridar: «*Que me la traigan!*», puix amb bacillus de Kock i amb un tigre, l'artista italiana fa trontollar el cor (ai, sí!) com un autòmnibus.

Ah! Fins ara no hem tingut ocasió de parlar del «Coliseum», que veritablement és el no va más dels llocs on es prohibeix fumar i fan «cine»; llàstima que tan gran sigui cosa de juego, com la gent diu, no sabem per què!

Un dels detalls que ens han agradat més del local nou és un cocodril del Ganges que han vestit de Puríssima, i tot blau fa de porter a la porta principal. Diuen que de vegades fins enraona. Mirin-se'l qual hi vagin, que fa goig!...

En sèrio: tant el «Coliseum» com «La Dama de Monsoreau» que hi vam veure, es mereixen que PAKITU hi porti la família i els recomani als amics.

Ausiau!

L'ALTRE

JA N'HI HA PROU!

Va anà als toros don Sever,
i tremolant, mort de pò,
explicava la funció,
en sa casa, a sa muller.

—No t'enganyi mai ningú,
noia; no hi vulguis anà!

—Que jo vagi als toros? Ca!
Bé tinc prou l'exemple amb tu!

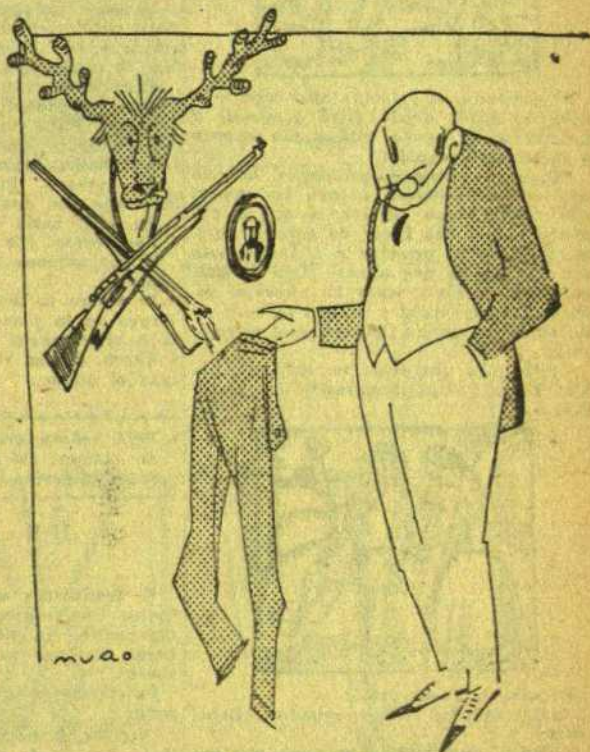
EL RECTOR ESPAVILAT

Un rector d'un poble de muntanya, anant un dia sobre la seva mula a visitar una bona horta que posseïa a alguna distància del poble, va ésser atacat per dos homes veïns, que li robaren la mula, els diners que duia sobre, i li van fer jurar que no ho diria a ningú, ni home ni dona.

El bon rector, com és natural, va jurar, davant la por de perdre la pell, que és lo primer en aquesta trista vida, encara que un home sigui rector.

Al següent diumenge, a l'hora de la missa major, el pobre rector va veure els dos lladres molt tranquils dessota la trona de l'església; no es va poder contenir, puix encara li coïa la sangria que li havien fet, de manera que intercalà en la prèdica dominical la següent homilia:

Anant el dilluns passat
a passejar per ma horta,
em robaren els diners
i també la mula bona.
Em feren jurar per Déu
i per la meva corona
que no ho diria a ningú,
ni a cap home ni a cap dona.
A Vós, Pare Etern, us ho dic,
que no sou home ni dona;
agafeu-los i lligueu-los,
que s'estan sota la trona.

—I que n'és de descuidat el cosí de la dona! Sempre es descuida quelcom a casa!

DE DÍA: PUENTE AL LICHO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 19 DEL
PASADU DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

SEGÚN EL VIENTO
SE ADMITEN SUBVENCIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1426

UNA LEYENDA LEGENDARIA, O LA LEGENDARIA LEYENDA

Una vez era un Rey. Esto no tiene nada de particular. Este Rey tenía un ministro, que tuvo que tocar el dos por primo. No queremos pas decir que guilló por culpa de Primo de Rivera, como Alba, sino que un golpe, yendo a cazar conejos, ensarronó a una payesa, que parecía una ñau-ñau, y su padre, que era mozo de Escuadra, sacó el genio y si os place por fuerza le hizo casar con la ñavia, que la llamaban Assota.

Muchos se casan por el civil, pero Bas Thoss, que así se decía el ex ministro de Marras (Marras Quino era el Rey), se casó por el mozo de Escuadra.

Pero el Rey tenía malas pulgas. (Esto es metáfora; lo que tenía eran titas.) Y no le hizo piza que su ministro se casara con una agrícola de tres a los 15 minutos (o al cuarto). Y él que sí, que se empecó una de crespas. Llamó a su hijo, que era más pillo que bonito, y a cao de oreja le dijo cuatro motes.

Al endemán, el príncipe hizo cabo a la casa de payés donde vivía la gentil y poca-suelta de Assota, con la que se puso a gariar todo seguido.

Bueno; no seamos xerramecos. Lo que pasó no nos interesa ni así. Lo que es una verdad como Vinalxa, es que el ministro, o sea, Bas Thoss, de golpe y vuelta, achampó al príncipe y a Assota, que era más Assota que nunca. ¡Que de qué, se hiere! Furioso como un concejal cesante, sacó el puñal y echó a la cara de su novia la vaina. ¡Hijitos, qué estropicio!

—¡Tú! ¡La que debía ser la Assota de Bas Thoss!—dijo, suspirando en portugués.

En esto, la raspa gritó:

—¡Un caballo! ¡Otro caballo! ¡Otro! ¡Otro!

—¡Tutti!—murmuró el príncipe, que era un barra...

—¡El Rey!

Pero el Rey, al entrar, hizo una tercerilla y se fué de morros.
Y la confusión fué de tamaño natural.
—¡El caballo!—gritaba uno al ver que el penco real se escabullía.
—¡El Rey de oros!—hizo otro.
—¡L'Assota!—gritaba el payés.
—¡Bas Thoss!—decía otro.

(Se continuará un día de estos. Para que no estén con ansia, les diremos que el Rey dió la hojadelata al ministro, por pallás.)

PRESTAMOS.—Se presta atención a todo el mundo por pocas pañas.—
Giriti, 99, 4.º, 1.ª

ESPATARRANTE CONCURSO!

10.000 PAÑAS DE PREMIO

Esta vez vamos a poner la olla grande dentro de la chica. El Día Bético, decidido a dar el golpe, ofrece 10.000 beatas como premio, en la forma que ahora viene:

Daremos un 1.º premio de 9.000 pañas, un 1.º bis de 500 pañas, un 2.º de 499 y un 3.º de una paña, a aquellos de nuestros lectores que, con cédula personal y sin padecer de almorranas, nos envíen un mínimo de ocho chistes nuevos de trínca, antes de fin de año.

Daremos los premios a quien nos eructe y publicaremos los chistes no premiados sin que el autor tenga derecho a que le pugñemos nada.

Para enviarnos los chistes pueden seguirse los procedimientos siguientes:

A pie. Para los que vivan en Galicia les resultará un chico molesto.

A caballo. Idem, ídem.

En tartana. Procedimiento de nuevo rico que nos gusta un gavadal.

En bici, moto o auto, tupi o foto. Por correo. (Es el peor.)

O por aviones (que son pocos y para altos).

El dinero lo tenemos depositado en un Banco de la plaza de Cataluña. Pueden ir a preguntarlo.

Ahora, cabeza viva y a ver quién hace más el pinxo...

UNA señora embarazada tiene deseo de mamey. Se pagará con espléndidez y calderilla.—Escribir: Bético, 369.

UN ABUSO

El feminismo avanza que es un contento. Una mujer, caya, joven y muy mantecosa, ha sido admitida para trabajar de buzo en el puerto de Pajares (León).

Felicitemos a la valiente joven y a sus papás.

(NOTA: el cajista ha marrado el título. En vez de decir «un abuso» debía decir «una buzo». Una badada la tiene cualquiera.)

Precocidad sanguinolenta

¡SUCEDIDO ESPATARRANTE!

Hoy, a las 12'65 de la madrugada, ha sucedido un suceso de aquellos que hay para hacerse pipí. Después de haber arplegado una torfadora petrificante en el restaurant de seis «A càl Guernx», regresaba a su casa el virtuoso y casto obrero Bruto Pi Xador (a) «El Sipia», natural de Siam. Subió la escalerita que daba a su buhardilla por el ascensor pedestre que hay instalado. Con un puro quiso abrir la puerta; el infeliz estaba tan pedito, que no se fijó que se había fumado la llave. Cabreado, empezó a patadas con la puerta igual que un tatano. Abrió su mujer medio endormiscada. El ya no se acordó de nada y le dijo:

—Oye, carretón. Desnúdate, que haremos un poco de aquello.

Ella, que no estaba para broques, le dijo algunas florecitas.

Entonces, empipado, le respondió que si no tocaba el dos habría sangre e hígado. Y abriendo un cuchillo, empezó a empaitarla con el piso.

Ella aun imploró:

—¡No por mí, no me mates! ¡Ten compasión por el nano que llevo aquí dentro! Pero él, ¡ca!, no hizo caso.

Entonces el nano, tipo hasta allí, gritó: —¡Si no me dejáis dormir, vataa los e...! (aquí dijo una cosa fea, que nos hace ruborizar; ya ven, tan pequeño) de mí abuelo, juro que habrán clatelladas!

Y uniendo la acción a la palabra, sacó la mano, cogió una hacha que había en tierra y mató a su padre al instante, a las 25 horas de agonía.

El juez que entiende en la causa está haciendo investigaciones para coger al agresor, que se halla ausente por dos meses. También se ha llevado unos objetos colgantes que tenía su padre.

Ya seguiremos hablando en la próxima.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿Por qué una modista que se diga Rosario ha de tener la parroquia muy cara?

—Porque todas sus clientes están pendientes de las cuentas de Rosario.

—Un tarittarot, que no discurre una papa, ¿en qué se parece a un misto ya usado?

—En que le falta fósforo.

—Cambó ¿en qué semeja a un fabricante de toldos?

—En que hace sombra a muchos.

—¿Qué sapos son más venerados?

—Pues los após...toles.

—Todas las obras deben comenzarse por su base menos una: los pozos.

—¿Por qué carai entierran a las personas cuando han muerto?

—¡Porque no es pas cosa de enterrarlas en vida!

DEMOSTRACIÓ

En primer lloc, dec advertir que el meu amic Deodac havia il·lustrat la seva follia joventut amb fets tan alts, que li acabà de donar una reputació de primer ordre. Cap caçador amorós havia fet tants blancs com ell en el bosc de Citera. Fos la classe de dona que fos, el meu amic la fletxava. Però, apartant-me d'aquestes comparacions cinegètiques, dec advertir que el meu interessat tingué tantes dones com volgué, i a l'arribar a la trentena es casà amb una dotada de totes les gràcies femenines. Contràriament a tot el que la gent esperava, esdevingué tan fidel com abans inconstant.

Tenia la pretensió de consagrar-se a la seva dona, i les dones de la població es proposaren fer-lo canviar de resolució. Cap ho aconseguí, cap;

només una que sabia més bé els jocs de l'amor i que, al tenir-lo a soles, li demanà un paper en l'adulteri. Primer, mirà d'esquivar-se, però no pogué. Obligat, doncs, a consagrar-se per un moment a una altra dona, féu tots els possibles per representar bé el seu paper; però tot fou debades.

Imagineu-vos la rabieta de la bacant i les injúries que li llençà. Llavors, ell, treient-se una capsa de llumins de la butxaca, començà a rascar inútilment un *misto* d'aquells que només s'encenen a la capsa pròpia. Ella, en veure'l tan atrafegat volent encendre aquell llumí en una capsa de deu, l'increpà:

—Que et vols encendre l'enteniment?

—No, filla—respongué ell.—Vull que no trobis estrany el meu paper. Jo sóc com aquest llumí, perquè només m'encenc amb la capsa pròpia.

FAUNE VELL

—Sí, noi; des de que em vaig llençar a perdre, que guanyo molts diners...

GENT DE NIT

LA DONA DELS PAQUETS

AQUESTA dona, que ja no és una dona, que és un trasto, una cosa, va carregada de paquets: un sac, un sanatoxo, un maletí que ha anat a *menos*, un altre sac, un cistell, un cistellet, una capsa, una altra capsa.

En aquestes capses, en aquests cistells, en aquests sacs, en aquest maletí, en aquest sanatoxo, *la dona dels paquets* hi porta la seva mercaderia: una mercaderia que no compra ningú, perquè la pobra dona ven totes les inutilitats que es fabriquen a la terra. Un diria que és una sucursal dels «Artículos Alemanes», una sucursal amb cames i vestida de pellingos.

La dona dels paquets, no obstant, té un gran esperit comercial. Ella procura distreure, alegrar a la parròquia. La parròquia necessita *regocijo*, alegria, per a oblidar-se de la mercaderia. I així com en alguns establiments donen cupons, en altres tenen fonògrafs, ella, *la dona dels paquets*, que també ho és un establiment, per a distreure la parròquia, canta.

Canta per les aceres, davant les taules dels cafès, perquè la parròquia de *la dona dels paquets* és la gent que corre de nit, és a dir, que corre: que reposa, perquè es passen la nit davant d'una taula, menjant o bevent. D'aquesta gent, l'altra gent, la morigerada, en diu «culs de cafè».

La dona dels paquets, carregada amb tot el fato, es planta davant de la terrassa d'un cafè, somriu, es frega el nas i canta:

¡Salí a la calle desconcertadooo!

La gent es queda un xic estranyada al no saber d'on surt aquella veu: si de la boca de la dona, o de la maleta, o d'alguna de les capses de cartró. Perquè *la dona dels paquets* té una

—Caram! Alba... i bona fe? No sé pas què hi veuen!

veu que allò no és veu, és un crit d'auxili, un xiulet, un gemec aflautat, una veu de canya esquerdada.

Quan ha acabat de cantar, que acaba de seguida—perquè ella pensa que de lo bo, poc,—ofereix la seva mercaderia a la concurrència: còmics, periodistes, cupletistes. Una flor de drap, una sorpresa d'aquelles amb soldat de plom i tot, una trompeteta. I, és clar, tothom se li'n riu, perquè, què voleu que en faci un baríton d'una trompeta, si ja ho és ell una trompeta?

La dona dels paquets encara és jove, però no ho sembla: porta sabates d'home, d'aquelles de gomes; té un nas vermell de borratxa.

La dona dels paquets sembla un personatge de teatre d'aquell que en diuen realista. Va tenir uns amors... Quins amors!

L'estimava un alt empleat d'hotel. L'alt empleat d'hotel, que era un home baix i amb aficions a viure amb l'esquena dreta, se li va menjar tot el que tenia. I va acabar demanant caritat, la pobra dona.

A les nits la trobem al peu d'un portal amb els seus paquets, i és un paquet més.

LLUFES POÈTIQUES

Ves, per ta culpa, en ma cara,
si n'hi correrà de plor,
que aquest dematí, al llevar-me,
hi he trobat dos rovellons.

Consell que vaig a donar-te,
guarda'l per sempre en ton cor.
Gasta les botes amplexes,
que és molt bo pels ulls de poll.

No em fa estar trist ta falsia,
ton desdeny no em dona pena;
el que em fa estar neguitós
és portà una bota estreta.

L'Esperança, anant pel món,
trucà a les portes del Mèrit,
i la Indústria aixecà el braç...
—I bé, i què?

—Sí ho sé, que em pelin.

Guarda el ram que vaig donar-te,
no hi fa res que sia sec;
que amb aquest ram i deu cèntims
et donaran un llonguet.

La modista Doloretas
l'altre dia m'explicava
que té tots els dits macats
de tant fer *cortes* de mànegues.

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

JA saben qui és l'home de més influència de Barcelona? No? Es donen? Doncs, és en Gibert, l'empresari de l'«Apolo», perquè disposa d'«El dictador».

Això que sembla un xisto, és una veritat com una pagoda, ja que aquest «Dictador» se'l disputaven una colla d'empreses de *postin*, i ha sigut el popular «Traga» qui se l'ha endut, junt amb en Millan, en Sagi-Barba i la Lluïsa Vela, que, com vostès poden comprendre, són uns reforçants més eficaços que el «Soma-tosen».

Ara, que els competidors de l'il·lustre Barnum del Paral·lel no es mamen el dit i també s'han espavilat per atraure's el públic amb *trucos* de força.

Els del «Nuevo» estan a punt d'estrenar una opereta d'en Giralte i en Capdevila i el mestre Obradors, titulada «Los mosqueteros del rey», que, segons tenim entès, serà el *no va más* de les operetes; i els del «Victòria» preparen «La mazurca azul», d'en Franz Lehar, amb assistència de l'autor, el qual serà exhibit en una vitrina i l'ensenyaran durant els intermedis.

Ara que parlem del «Victòria», no podem passar sense esment l'estrena d'una opereta molt bufona, dels senyors Villena i Bonanova i mestre Carrascosa, que porta per títol «El pecado de miss Alicia». Va tenir més èxit que la rebaixa dels queviures i es va ap'audir més que la dissolució dels Ajuntaments.

Deixant al gènere líric de banda, anem a ocupar-nos del bé de Déu de «Tenorios» que van sortint per tot arreu a mida que s'acosta Tots Sants.

Ja saben els llegidors que el desvergonyit *seductor* de *doña Ana* va començar fa dies a treure el nas pel «Còmic», disfressat de Rojas; doncs a hores d'ara ja ha fet una estesa de Comendadors i Mejías, al «Tivoli», per compte d'en Jaume Borràs; al «Bosc», pel d'en Giménez; al «Barcelonès», pel d'en Just Gómez; al «Poliorama», pel de l'Armet; i no sabem si en alguna altra banda, doncs creguim que el *burlador* té un desfici per enviar gent a l'altre barri.

Per cert, que en un dels esmentats teatres—no direm quin, perquè no ens paga l'anunci,—el director de la companyia ha esmenat la plana a l'autor del popular i fantàstic drama, ordenant que allí on diu:

«Buen Carnaval, buen agosto...»,
es digui:

«Buen Carnaval, buen febrero...»,
ja que, com sap tothom, menys en Zorrilla—diu el corrector,—el Carnestoltes mai s'ha celebrat en el mes d'agost.

I mirin per on, un servidor, que observa una castedat més rigorosa que la d'en Xavier Viura—antes del *pecado original*—ara es veu condemnat a visitar music-halls i cabarets, on hi ha entrat la senyora Talia a fer de les seves.

Al cabaret del «Palace», que té un escenari com una capsa de mistos, en Pepe Marqués, la Perla Antillana, en Serra i un reguitzell de tanguistes, hi fan una paròdia del «Tenorio» titulada «Don Juan Tiroño en el cabaret», que n'hi ha per llogar-hi cadires; per llogar-les i tirar-les a l'escenari.

Veuen?, a l'«Edèn» ja és una altra cosa. Lluintant amb tots els inconvenients propis d'un local reduït, el simpàtic Corzana ha aconseguit fer-hi revistes, que no desmereixen en res de les que fan a molts concerts de París.

S'ha de dir en primer lloc, que compta amb una companyia de la qual són fermes puntals els aplaudits actors senyors Nolla, Sierra i Tubau; la primera actriu senyoreta Tomàs; la dama de caràcter, senyora Perelló, i les auxiliars «varietinesques», Angeleta i Lola Pinet, Condesita Zoe, etc., etc., fins a quaranta que s'hi mouen dintre de l'escenari.

Per altra banda, els autors a qui s'encarreguen les revistes són del prestigi d'en Joaquim Montero, que salta de l'escenari del «Romeo» al de l'«Edèn»—com autor—sense que li caiguin els anells. I així es comprèn que cada nit hi hagi empentes per veure la fantasia de l'esmentat autor que s'anomena «Arriba los hombres!».

Seguint aqueixes petjades, l'empresa del «Monte-Carlo» també va estrenar amb èxit una *casi revista* d'en Manolo Fernández, anomenada «La primera aventura», en la qual, si fos presentada amb més bon decorat, amb trajes més lluits i amb música més nova, s'hi podria tenir confiança. Però, vaja, creiem que *todo se andará*.

Darrerament hem de fer constar que l'original i aplaudit actor n'Avell Galceran (Nandu) ha format una *guerrilla* artística, amb un *duetto* i una ballarina, per sortir per aquests mons de Déu a presentar un espectacle nou, que de segur farà forrolla. Així sigui, i que torni amb la barretina plena d'unces d'or.

L'HOMME DE LA CONXA

ESPUERNES

El senyor Ramon té molt poca corretja. L'altre dia se n'anà a visitar a certa senyora amiga, i la cambrera, a l'obrir-li la porta, li digué:

—La senyora només rep els dijous.

—Ah, sí?—féu el senyor Ramon.—Tingui: dongui-li aquesta targeta i digui-li que jo visito els dissabtes.

—Pensa, fill meu, que en aquest món no som més que terra. Res més que terra...

—Doncs, com és, mamà, que quan m'empasso un pinyol de préssec no surt un presseguer?

En un teatre, el que fa jocs de mans pregunta:

—Algú de vostès té un rellotge?

Després d'un curt silenci se sent una veu tímida:

—Li fóra igual una papereta?

Làpida mortuòria:

«Aquí descansen les despulles de N. F. T., bon pare, bon fill i bon espòs. (R. I. P.)

»Nota.—No confondre'l amb son germà, que és a presidi.»

AL VOLTANT DEL MUNDO

UNA MULTA ORIGINAL

Es innombrable la quantitat de comerciants multats amb motiu de vendre els articles a un preu més alt que el fixat per les autoritats.

Entré els multats figura el senyor Rigobert Fonoll. Dit senyor feia una vida retreta i rarament se'l veia enlloc. Era casolà en cos i ànima.

Això ha donat peu per a que les autoritats el multessin amb la quantitat de 1,000 pessetes, per a fer-se pagar la seva presència a un preu exagerat.

Aquest senyor era molt car de veure'l.

UNA CASA DE 1,370 PISOS

A Nova York s'està construint una casa que té 1,370 pisos. En aquesta casa no caldran ascensors, degut a l'invent del savi americà Sherradures. L'invent consisteix en col·locar els pisos un al costat de l'altre i a peu pla.

El Govern pensa concedir-li la creu de llauna del Mèrit Agrícola.

CASAMENT AIGUALIT

A Touche-Nichons, un poblet que hi ha al marge dret del Sena, fa pocs dies es varen casar un buç i una buça.

El degà dels «Buços Submergibles Entusiastes del Sena», va brindar per la felicitat dels nuvis, recomanant-los-hi que fessin força bucets.

Un milionari neoyorquí ha ofert dos milions de dòlars per quedar-se amb tota la producció.

NEGRES «PLUVIÒMETRES

Un antic cira-botes del Congo ha recollit un escamot de negres pobres, que recorren els països secs on hi ha necessitat de pluja.

Aquest cira-botes, havent experimentat que els

cants desafinats feien ploure, ha volgut explotar-ho i ha obtingut un èxit.

D'arreu del món l'envien a cercar, pagant-lo a pes d'or.

El veritable negoci consisteix en un contracte que ha firmat amb la «Companyia Boletaire Mundial», que els ha comprat l'exclusiva de recollir els bolets que neixen quan ells fan ploure.

El perill consisteix en què els negres, a mida que vagin cantant plegats, arribin a afinar, i, aleshores, bona nit pluja!

UN CONDEMNAT AL FOC ETERN, S'ESCAPA DE L'INVERN : : : :

A la delegació de policia de Stanfiel Quequasiempalaga, de Londres, s'ha presentat un subjecte anomenat Nicomedes, protestant de la demoralització que regna a l'Avern.

Els dimonis, d'acord amb els pecadors empedernits, han suprimit totes les tortures i s'entreguen a disbauxes sense fre i a tota mena de vituperis.

El clero de Londres està fonament preocupat, car cada dia es fa més difícil atemoritzar als catòlics.

Sembla que s'està estudiant la construcció d'un gran infern, subvencionat per totes les entitats catòliques, sots la direcció dels Jesuïtes, amb l'objecte de què els pecadors no deixin de purgar els seus pecats.

Es titularà «L'Avern Purgant» i serà nomenat president honorari el comte de Lavern.

LANG-HUSTINUS

NOUS RICS

—Has ficat els peus a la galleda quan t'han parlat de Boticelli. Boticelli no és un vi: és un formatge.
(De *Le Sourire*.)

—Té cap camisa per donar-me per rentar?
—Sí. La que porto. Ara me la treuré.
(De *Le Rire*.)

CONFIANÇA

—Com! Tuteges l'Ernest? No em vas dir que no el coneixies?
—Això t'ho vaig dir ahir!
(De *Sans Gêne*.)

—Aquí, a la platja, s'entra en coneixement de la gent tot seguit...
(De *Le Journal Amusant*.)

SORPRESA

El marit sorprèn la muller amb l'altre. I l'altre, tot esverat, exclama:
—I jo que em creia que això només passava als vodevils!
(De *Le Regiment*.)

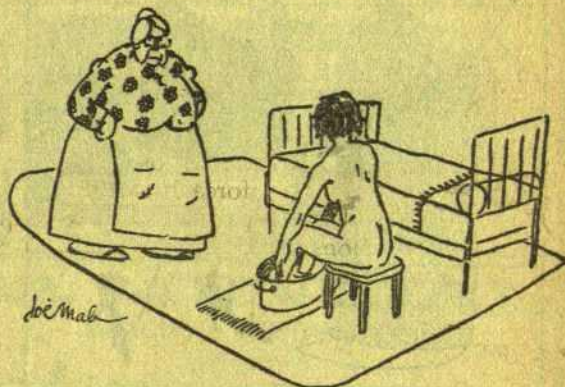

La mare, des de dins:
—Noia, què fas?
—Ja acabo, mare!

(De *Le Rire*.)

TEMPS PASSAT

—Sí, senyoreta! Un temps hi ha hagut que jo era l'ídol de les dones...
—Però jo encara tenia de néixer!
(De *Simplicissimus*.)

—Et rentes els peus i em vols fer creure que vas al taller? Romanços!
(De *Sans Gêne*.)

EL VESTIT DE LLAUNA

El llauner del costat de casa tenia una filla molt bonica, i, posat a fer història, haig de dir que la filla del llauner tenia un xicot molt simpàtic.

La noia havia fet ja els vint anys i tenia aquella innata curiositat que tota noia té per sapiguer el que és un ball de disfresses.

I quan, en el passat Carnestoltes, li va demanar permís al pare per anar al ball amb el promès, aquell s'hi va negar rodonament.

—No hi aniràs. De cap manera! T'has cregut que m'he begut l'enteniment?

La noia va plorar, i el pare, bon pare, tot i fent un cul nou a un pot, va tenir un acudit. Va cridar a la noia i li va dir:

—Aniràs al ball amb el teu promès, però amb una condició.

—Sí, sí!—digué la noia.—Lo que vostè vulgui...

—Res. Jo em cuidaré del teu trajo.

I dit i fet. Ell li va fer el trajo. La va vestir de guerrer. Tot llauna, i la llauna—oh previsió paternal—soldada sobre del joliu cos de la noia.

—Té—va dir-li.—Ara pots anar on vulguis.

I com que la noia volia anar al ball, del braç

del seu xicot, va anar al ball, fent un soroll de llauna que feia fredat.

I el pare es va quedar tranquil a casa. Sabia molt bé l'ofici i la seva filla anava segura.

Va fer un somriure mefistofèlic i es va posar a llegir el *Ciero*.

Serien les dotze, quan li va venir d'acudit d'anar al ball. No per res, no. La noia anava ben assegurada, però no li agradava que tornés sola. Bah, hi aniria.

Arribà al ball i la noia no es veia.

Va demanar a un cambrer:

—Heu vist una parella, que ell va de pierrot blau i ella de *guerrero*?

—De *guerrero*?—digué el cambrer, que era andalús, tot fent memòria.—Ah, sí, *zeñó!* Están ahí. Por cierto, que sólo han pedío un *recervao* y un *abrelatas*...

—Noi, al teu germà el vaig conèixer de seguida. Es pastat amb tu.

—Està clar. Com que som bessons!

*** Sentit en un examen de l'Institut:

—Quants viatges a Amèrica va fer en Colomb?

—Tres.

—Molt bé. I després de quin d'ells va morir?

*** Copiem de *Le Gaulois*, que a l'ensens ho copia d'un diari de Numea:

«Boda distingida.—Dos trinxeraires anomenats P i C. es divertien ahir martiritzant al gos de M. A..., el conegut magistrat, en les orelles de quin animallet havien col·locat un petard.

«Foren molts els amics que se'ls acostaren per felicitar-los. A dites felicitacions hi afegim les nostres.»

I una mica més avall, deia:

«Broma pesada.—Ahir, a l'església de Nostra Dona de la Gràcia de Numea, es celebrà el matrimoni de M. H., distingit cap dels serveis penitenciaris, amb la graciosa senyoreta Susagna C...

«Aquests dos imbècils foren portats per un agent a la Comissaria, on se'ls ha instruït procés. Esperem que una seriosa condemna els proporcionarà el temps suficient per a reflexionar sobre l'estupidesa de l'acte que acabaven de cometre.»

*** D'El Cantábrico, de Santander:

«Arranca a la campana recios sonos una mano viril y va diciendo sin cesar: «¡Cajones!» una voz infantil.

Sale de su portal, acelerada, de la campana al son, una linda muchacha despeinada y entrega su cajón.»

Cuidado, linotipistes. No fem com aquell que, per posar *cojines* y *jarrones*, va posar un disbarat.

*** Del *Diario de Tarragona*:

«A pesar de los activos trabajos, se observó que el agua no disminuía, lo cual hace suponer que continúa el casco del buque con serias averías.»

Potser es creien que se li havien reparat a dins de l'aigua!

Correspondència

Deportivo Tarraconense: Ho traspassem a en Buendia. Si li fan patxoca, ja se'ls veurà publicats. Si no, R. I. P.!

Joanet Macu: Carat, quin geni! I per què no se'n cuida vostè mateix?

Lluc: No. Rebrem, i això de rebre és un esport que no ens fa gràcia.

Paparra: Havem examinat els seus dibuixos durant tres horetes. No sabem què signifiquen. Ens ho vol dir, encara que sigui en secret? No ho direm a ningú.

Un barber, etc.: Si afeitant no ho xafa millor, ja planyem la parròquia!

Tabalot:— No farem res. Cregui que en tenim un disgust. Però, s'ha de patir!

C. Armina: Potser sí que serà com vostè diu, però no ens enternim. Tenim el cor dur com pedra d'encenedor.

Velasquito: Si s'apellidés «Bunyolito», estaria més en caràcter.

Reiet: Al cove. Neules, no.

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues universalmente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados nulos o nulos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—Hematuria (pur-gaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, uretritis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cápsulas del Doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — 5 PESSETES CADA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (avariados), seborrea, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Píldoras Depurativas del Doctor Soivre, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESSETES FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, spermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Gárgaras Potenciales del Doctor Soivre. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (vicios sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESSETES FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 11, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Un trempat: Que Déu li conservi el bon humor. Mirarem d'aprofitar el què es pugui. Ah! I gràcies per les bones paraules.

R. T.: Francament, ens estimaríem més una bona cuixa de pollastre.

Mary etc.: Massa brut. No fa per la botiga.

Un de Lloret: Tot això són falòrnies. Deixi'ns fer, que tot anirà com una seda.

P. León: No ens fa riure. I això que l'ortografia és per trencar-s'hi.

Mau: El xisto és de primera. Xoqui-la. Vostè s'hi guanyarà la vida.

Manu: No! Ca! Primer, consentidos!

R. Afelet: No té solta ni volta. Qui l'ha encerrat?

Un aficionat: Li recordem, sense ni així de malícia, que l'agricultura està mancada de braços.

ORQUESTRA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

VALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

MAISON MEUBLÉE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes.
Barbà, 27 Telèfon

3227 A. Barcelona.—Gran confort i saletes de bany.—Telèfon privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís.—Preu del frasc Una pesseta. — De venda en la Farmàcia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

F. ALBERTI

ULTIMES CREACIONS
EN CALÇATS A MIDA

Trafalgar, 80

Barcelona

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL.

De 11 a 1 i de 6 a 8.

SÍFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica

del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

LA MUNDIAL

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO

Producto patentado

contra la SARNIA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNIA en 10 minuts. Desconfeu sempre de les imitacions. Comte de l'Assalt, 86, Barcelona, i Centres d'Específics :: :: :: :: ::

—El trobo molt afeminat a en Peret.

—No té res d'estrany. Dels seus antepassats, la meitat eren dones!